

РЕШЕНИЕ

№ 665

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Аделина И.а
Доротея Кехайова

при участието на секретаря Богданка Н. Гешева
в присъствието на прокурора М. Б. Н.

като разглежда докладваното от Аделина И.а Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100603560 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

На 28.05.2021г., СРС 17-ти състав е постановил по НОХД № 7684/2020г. присъда, с която е признал подс.Д. С. М. за виновна в това, че на неустановена дата през м.11.2015г. в гр.София с цел да набави за себе си имотна облага възбудила и поддържала у Ф. К. Т. заблуждение, че е адвокат и ще я представлява по водените от нея дела, като адвокатските ѝ услуги ще струват сумата от 2 500лв. и с това причинила на Ф. К. Т. имотна вреда в размер на 2 500лв., поради което и на основание чл.209 ал.1 вр.чл.54 ал.1 НК ѝ е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 6 месеца, изпълнението на което наказание на осн.чл.66 ал.1 НК е отложил за срок от 3 години.

С горепосочената присъда подс.Д.М. е осъдена да заплати и направените по делото разноси в размер на 211,14лв. по ДП и в размер на 140лв в съдебна фаза на процеса.

Против присъдата е подадена въззивна жалба от подс.Д.М. с отправено искане за нейната отмяна и постановяване на нова присъда, с която и на осн. чл.304 НПК същата да бъде призната за невиновна в извършване на процесното престъпление. В депозираната въззивна жалба и в подаденото в срока по чл.320 ал.4 НПК допълнително писмено изложение са наведени доводи за неправилност и необоснованост на присъдата, изразена в допуснато

нарушение на процесуалния закон – твърди се липса на анализ на част от доказателствените източници и неправилна оценка на приобщените доказателства, в частност коментират се показанията на свидетелите Т., Д., Н., И. и Ж., като горното нарушение на процесуалните правила е довело и до изграждане на неправилно приложение на материалния закон.

Против постановената Присъда, в частта ѝ относно приложението на института на чл.66 ал.1 НК, е подадена и въззивна жалба от адв.А. – повереник на частния обвинител Ф. Т.. Във вр. с горното се излагат аргументи за личността на подс.М. – изхождайки от конкретиката, съпътстваща съставомерното изпълнително деяние, и от данните, посочени в справката за съдимост, се твърди, че се касае за лице с трайно утвърдени престъпни навици и опит, поради което и по мнение на адв.А., целите на наказанието в аспект на индивидуалната превенция могат да се постигнат само при ефективно изтърпяване на наложеното наказание.Едва в подаденото в следствие, но в срока по чл.319 ал.1 НПК допълнение към депозираната въззивна жалба се отправя и искане за завишение размера на наложеното наказание.

С въззивните жалби не се правят искания за събиране на доказателства, а и въззивният съд не намери за нужно служебно да събира допълнителни доказателства.

В с.з. пред настоящата инстанция повереникът на частния обвинител отново отправя молба за отмяна на приложението от СРС институт на чл.66 ал.1 НК с аргументи, идентични с тези, посочени в самата въззивна жалба, а именно формирани от страна на подсъдимата трайни престъпни навици, въпреки настъпилата реабилитация по отношение на предходните □ осъждания, като в допълнение отново се твърди, че отложеното на осн. чл.66 ал.1 НК изтърпяване на наказанието не би изпълнило целите на специалната превенция, превъзпитавайки и поправяйки подс.М., а законово регламентирани в чл.36 НК цели на наказанието биха се постигнали само и единствено при ефективно наказание „Лишаване от свобода“, дори и в размер, доближаващ се до минималния такъв.

Горното становище на адв.А. се поддържа в хода на съдебните прения изцяло и от самия частен обвинител Ф. Т..

Защитникът на подсъдимата - адв.Е. Й. по същество на процесния спор навежда доводи за допуснати от основния съд съществени процесуални нарушения, касаещи приетите за доказани фактически положения.В тази насока се акцентира на констатираното от СРС противоречие между твърдяната от пострадалата парична сума и размера на инкриминираната такава, което обстоятелство по мнение на защитата представлява нарушение на разп. на чл.303 НПК. Горният релевиран довод се допълва и с анализ на показанията на св.Ф.Т., съдържащи данни за неколнократни съвместни на подсъдимата и пострадалата посещения в СРС по повод водените против последната съдебни дела, които фактически данни противоречат на информацията, съдържаща се в картонът заместител, приложен по НЧХД

18931/14г. Релевират се и защитни аргументи в насока позоваване от страна на първия съд на доказателствени източници, при приобщаването на които е допуснато процесуално нарушение, в частност имат се предвид прочетените по реда на чл.281 ал.4 НПК показания на пострадалата, като според защитата, за горното следствено действие липсва дадено съгласие от подсъдимата и нейния защитник, а така също не може и не следва събраните в ДП доказателства да изместват тези от съдебната фаза на процеса, която заема централно място в наказателното производство.В заключение и на база горните аргументи адв.Й. отправя молба за отмяна на атакувания съдебен акт и постановяване на оправдателна присъда.

Подсъдимата Маринова, в своя лична защита, се придържа към доводите, изложени от защитника й.В предоставеното й право на последна дума същата заявява, че е невинна и отправя искане за постановяване на оправдателна присъда.

Представителят на държавното обвинение намира атакуваната присъда за правилна и законосъобразна.Излага се довод, че първият съд изчерпателно е обсъдил всички събрани по делото доказателства и обосновано е извел приетите за доказани факти, достигайки до извода за реализирано от подсъдимата виновно поведение, запълващо съставомерните елементи на процесното престъпление.В противовес на защитните аргументи прокурорът изразява становище за липса на допуснати съществени процесуални нарушения от първоинстанционния съд, чиито мотиви възприема за аргументирани и базирани изцяло на доказателства, приобщени съобразено изискванията на НПК. При горните доводи прокурорът отправя молба за потвърждаване в цялост на обжалваната присъда.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД като въззивна инстанция, проверявайки изцяло правилността на обжалваната присъда – нейната законосъобразност, обоснованост и справедливост, във връзка с направените оплаквания и съобразно изискванията на чл.314 НПК, намира, че в конкретния казус са налице предпоставките, визирани в чл. 334 т.6 НПК.

За да постанови обжалваната присъда, СРС е провел прецизно съдебно следствие, при гарантиране правото на процесните страни за участие и представяне на доказателства в подкрепа на защитаваната от тях теза. Фактическата обстановка е подробно изяснена от първоинстанционния съд. По делото са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателствата, нужни за неговото правилно решаване.Въз основа на събраните и проверени по реда на НПК доказателства и доказателствени средства са направени правилни фактически изводи, напълно споделими и от въззивния съд, поради което е същите ще бъдат пресъздадени лаконично в настоящия съдебен акт.

Подсъдимата Д. С. М. е българка, българска гражданка, родена на ****г. в гр.Шумен, с ЕГН *****, със средно образование, пенсионер, разведена, с постоянен адрес гр.София, ж.к. ****, неосъждана (реабилитирана).

Свидетелката и пострадал в настоящето наказателно производство – Ф. Т. била в обтегнати отношения със съпруга си св.Л. Н., поради което и през 2015г. водели няколко съдебни дела един срещу друг.По тези дела св.Т. била представлявана от назначен служебен защитник (св.Ж. Ж.).След неблагоприятния за пострадалата изход по едно от съдебните производства, които съпругът ѝ водел срещу нея, последната взела решение да си намери друг защитник и да преустанови работата си със служебния такъв.Така взетото решение тя споделила на св.Д. Д., която ѝ посочила подс.М. за адвокат, който познавала от работата си, като брокер на недвижими имоти. При така проведения разговор св.Д. предоставила на св.Т. телефонен номер за контакт с подс.М..

На неустановена по безспорен начин дата пострадалата се свързала по телефона с подсъдимата и двете си уговорили среща.Срещата се провела през м.11.15г. в гр.София, ж.к.Люлин и на същата подсъдимата се представила за адвокат.Свидетелката Т. разказала на подсъдимата за водените против нея дела, след което последната я уверила, че може да ѝ помогне и ще поеме защитата ѝ по делата.В следствие и в рамките на изключително кратки времеви интервали отново през м.11.15г. в гр.София били проведени още няколко срещи между пострадалата и подсъдимата, като в хода на разговора и с цел създаване у св.Т. на положително мнение за професионалните си адвокатски способности подсъдимата ѝ разказала с подробности за своята адвокатска работа, за свои клиенти, споменала факта, че работи в кантора с адвокат с фамилия Свинаров и дори изложила и твърдението, че тогавашният главен прокурор е нейн близък родственик.На една от тези срещи подс.М. поискала от горната свидетелка и сумата от 2 500лв., възнаграждение за адвокатската услуга.

След възприемане на горната информация у пострадалата било изградено убеждението, че подс.М. ще успее да ѝ помогне, поради което и при последвала нова среща, проведена отново през м.11.2015г. в кафене, находящо се в гр.София ж.к.Люлин 10, в близост до метростанция „Западен парк“, ѝ предоставила поисканата парична сума в размер на 2 500лв.При получаване на сумата подсъдимата отново я уверила, че парите са за собствения ѝ хонорар, а така също и за съдебни разноски по делата.На срещата първоначално присъствали св.Т. и подс. М., а в следствие и преди предаването на парите към тях се присъединила и св.Д..

След гореописаните събития и в продължение на известен период от време подсъдимата продължила да се среща и разговаря със св.Т., уведомявайки я, че работи по делата ѝ и че последната не е необходимо да се явява лично по тези дела.Имало и случаи, когато двете заедно посещавали СРС и се запознавали с материалите по образуваните дела, като при тези случаи именно пострадалата се подписвала в съответния картон заместител.Междувременно по едно от делата, заведени срещу св. Т., била постановена осъдителна присъда и на същата било наложено наказание „Пробация“, като по този повод подсъдимата я уверила, че ще обжалва

първоинстанционния съдебен акт, но въпреки това не подава жалба.

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка не се различава от тази, описана в мотивите към проверяваната присъда. Горейзложената фактическа обстановка се приема за установена от събраните по делото доказателства, проверени и преценени по отделно и в тяхната съвкупност при спазване принципите по чл.13, чл.14 и чл.107 ал.3 и ал.5 НПК. По делото, от първата инстанция са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателствата, имащи значение за правилното му решаване. Инкорпорираният доказателствен материал обхваща обясненията на подс.М., дадени пред първостепенния съд, показанията на свидетелите Ф.Т., Д.Д., Р.И., И.Д., Л.Н., В.Гева и Ж.Ж. и приобщените многобройни писмени доказателства. СГС оценява за правилен и обоснован направения от контролираната съдебна инстанция доказателствен анализ, като е обсъдена достатъчността, надеждността и достоверността на източниците на информация. В съответствие с разп. на чл.305 ал.3 НПК в мотивите към присъдата подробно са посочени както установените обстоятелства и доказателствения материал, въз основа на който се извеждат съответните факти, така и правните съображения за взетото крайно решение. По мнение на въззивния съд събраната по делото доказателствена съвкупност е последователна и еднопосочна, като от нея с пълна категоричност се установяват времето, мястото и авторството на извършената инкриминирана дейност.

Както правилно посочва първостепенния съд, показанията на горепосочените свидетели представляват валиден доказателствен източник, доколкото всеки един от тях в условията на устност и непосредственост излага определени фактически обстоятелства пред основния съд, а показанията от ДП на една значителна част от тези свидетели са приобщени към доказателствената съвкупност по законово регламентирания процесуален ред.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на първоинстанционния съд и също кредитира показанията на ЧО Ф. Т., в чийто показания се съдържат фактически данни за начина на запознанство с подс.М., а именно посредством съдействие на св. Д., след което през м.11.15г. на територията на гр.София се провеждат няколко отделни срещи между тях; за обективизираното от подсъдимата поведение, изразяващо се в представянето ѝ за адвокат и съпътствано с описание на професионалната ѝ адвокатска дейност, като „по този начин ме убеждаваше, че е адвокат“, в директно заявена пред пострадалата готовност за поемане на защитата ѝ във вр. с водените против нея съдебни дела, в отправяне на искане за получаване на адвокатско възнаграждение от 2 500лв. и в реално приемане на тази сума, като дори в тази вр. пострадалата и подсъдимата съвместно посещават СРС с

цел запознаване с материалите по образуваните дела, но по свидетелски данни тези последни обстоятелства се реализират едва след инкриминираното деяние и поради това, съдът приема, че същите само и единствено допълват фактическата обстановка. Всички горепосочени факти подробно са описани от св.Т. в хода на проведеното първоинстанционно съдебно следствие, като констатираното противоречие относно времето на реализиране на сочените събития е отстранено посредством приобщаване на показанията ѝ от ДП на осн. чл. 281 ал.4 вр.ал.1 т.1 и т.2 НПК, след което самата свидетелка потвърждава същите и внася уточнението „тя ми поиска парите втория път“. Тук следва да се посочи, че показанията на св.Т. се ползват с категоричност и конкретика и същите са резултат на личните ѝ преки възприятия и доколкото както правилно отбелязва първостепенния съд, същите кореспондират и на останалите доказателства по делото, то тези показания се възприемат за достоверни и правдиви такива.

Обстоятелството, че пострадалата е конституирана за страна в процеса, респ. налице е афиширана заинтересованост от изхода на делото, не би могло само по себе си да изключи достоверност на дадените показания. Последните действително освен доказателствено средство, са и средство за защита на накърнени интереси, поради което следва да бъдат анализирани с нужната критичност, но не е и автоматично изключени. Показанията на св.Т. се отличават с богато фактологично съдържание относно времето, мястото и начинът на осъществяване на престъпното деяние.

В тази връзка не са състоятелни възраженията на адв.Е.Й. относно налични противоречия в заявеното от св.Т. и установеното по делото. На първо място, защитата твърди, че неправилно първият съд е приел фактите относно размера на предадената от ЧО парична сума на подс.М.. В отговор на горното се подчертава, че действително съобразно показанията на пострадалата, е налице периодично поетапно предаване на подсъдимата на парични суми, които в общ размер, надхвърлят сумата от 2 500 лв. Тези обстоятелства обаче внасят само и единствено по-голяма яснота относно реализираната фактическа обстановка, като преценяваният за значим в случая факт се явява този на действително първоначално предаване на сумата от 2 500 лв., която по размер съответства на инкриминираната такава. Именно тази сума е заплатена от пострадалата в резултат на възникналото у нея заблуждение, изразяващо се в това, че подс.М. е адвокат и като такава поема защитата ѝ по образуваните дела. Заплащането на останалите твърдяни от свидетелката парични суми дори и съобразно нейните твърдения не представляват заплащане на адвокатски хонорар, а именно в това се изразява заблуждението, според държавното обвинение. Депозираният ОА, инициращ съдебното производство, очертава предмета на доказване съгл. чл.102 НПК и в същият е включена инкриминираната щета за сумата от 2 500 лв., а безспорно горното се извлича от показанията на св.Т.. Рамката на обвинението се поставя с изготвения и внесен в съда ОА, като единствено прокурорът е титуляр на правомощието да повдига обвинение за конкретно

престъпление. Това е принципно положение в наказателния процес, регламентирано в чл.127 т.3 от КРБ и доразвито в чл. 144 ал.1 от ЗСВ и чл.46 ал.1 и ал.2, т.1 НПК. Предвид изложеното, СГС счита за неоснователни в тази им част наведените защитни възражения, респ. не приема за основателна защитната теза за допуснато от първостепенния съд съществено процесуално нарушение, изразяващо се в противоречие между приетото за доказано от фактическа страна и изложените правни доводи.

На следващо място, СГС не би могъл да се съгласи и с твърдяното от защитата, че са налице противоречия в показанията на пострадалата и в частта им относно изнесените твърдения за реализирани съвместни с подсъдимата посещения на Софийски районен съд с цел запознаване с материали по водените дела. При анализ на намиращия се в НЧХД 18931/14г. картон заместител е видно, че св.Т. се е запознавала с делото на 03.11.2015г., което напълно кореспондира със заявеното от същата. Пострадалата в разпита си пред първоинстанционния съдебен състав навежда данни за осъществени съвместни с подсъдимата посещения в сградата на СРС, но именно по настояване на последната в картоната по делото се вписва единствено св.Т.. Нещо повече – фактическите твърдения на пострадалата се подкрепят и от показанията на свидетелите Р.И. и Л.Н., в чиито показания също се съдържа фактът на придружаване от страна на подсъдимата на св.Т. в СРС при и по повод водените срещу последната дела. Т.е. показанията на пострадалата намират опора и в други доказателствени източници и тези факти не могат да бъдат окачествени за противоречиви.

СГС не би могъл да се солидализира и с изразеното от защитата становище за наличие на обективна невъзможност пострадалата действително да заплати инкриминираната сума, тъй като същата се намирала в затруднено финансово положение. В тази насока следва да се отчетат показанията на св.Т. за предприето от нея през коментирания период рефинансиране на банков кредит с цел набавяне на необходимата ѝ за заплащане на адвокатско възнаграждение и съдебни разноски парична сума. В подкрепа на горните свидетелски показания се цени и приложената по делото справка от банка ДСК (л.37 от първоинстанционното съдебно производство), съдържаща данни за отпуснат на свидетелката потребителски кредит в размер на 25 000лв. на 25.08.15г., респ. на дата, предхождаща и времево приближена към инкриминираната такава. От справката е видно също, че на следващия ден (26.08.15г.) пострадалата е погасила предходно свое задължение в размер на 20 000лв. и е налице остатък от 5 000лв., обективно предпоставящ заплащане на сумата от 2 500лв. Предвид гореизложеното, въззивният съд намира, че заявеното от свидетелката в тази насока напълно отговаря на обективната истина и установеното по делото.

Както в хода на първоинстанционното производство, така във въззивното такова адв.Й. оспорва и свидетелската годност на пострадалото лице, твърдейки, че св.Т. страда от алкохолна зависимост, поради което и същата не би могла да възприема правилно заобикалящата я фактическа

обстановка. Това твърдение обаче, за въззивната инстанция остава напълно недоказано – същото се опровергава от заключението на назначената КСППЕ и от показанията на св.И.Д.. Настоящият съд кредитира експертното заключение, тъй като го намира за обосновано и мотивирано, изготвено от компетентно в.л., притежаващо нужните специални знания и въз основа на научен подход, отговарящо в пълнота на поставените задачи. Вещото лице Бахар, разпитана в с.з., заявява, че пострадалата е в добро общо състояние и не страда от алкохолна зависимост. Действително от приложения амбулаторен лист (л.78 от СП) се установява, че при проведения преглед в УМБАЛ „Св. Наум“ са били налични съмнения за алкохолна зависимост в един по-ранен от инкриминирания период, но въпреки това, подобна диагноза никога не е поставяна на св.Т.В допълнение и от показанията на св.И.Д., личен лекар на ЧО Т., се установява, че пострадалата никога не е имала проблеми с прекомерна употреба на алкохол. Ето защо и с оглед коментираната доказателствена информация, съдът не приема за основателни и защитните възражения за липса на свидетелската годност на пострадалата Ф. Т..

Както вече се посочи по-горе, в хода на проведения разпит съдът, по искане на представителя на държавното обвинение, е констатирал както противоречия така и липса на спомени спрямо депозираните показания пред разследващ полицай. Ето защо, съдебният състав е прочел показанията, депозирани в досъдебната фаза на процеса, след изискване становището на всички процесни страни и при липса на съгласие от страна на защитата правилно е приобщил доказателствата на осн.чл.281 ал.4 НПК. Последното изрично се подчертава в отговор на наведено защитно възражение за допуснато процесуално нарушение – законът вменява в задължение на съда да изиска становище от процесните страни (което в случая е изпълнено от СРС), като липсата на съгласие се отразява само и единствено на правното основание, по силата на което се приобщава съответното доказателство. Посредством цитираното процесуално-следствено действие СРС е отстранил противоречие в заявеното от свидетелката касателно инкриминирания период. Тук следва да се посочи, че настоящата инстанция е наясно, че когато съдът дава вяра на показания, депозирани в хода на ДП пред разследващ орган, и съответно по този начин допълва или отстранява противоречия за факти, изложени пред решаващия съд, създава определени ограничения при практическата реализация на правота на защита, предопределени от неучастието на подсъдимия и неговия защитник в този разпит. Поради тези съображения и съгл. чл.281 ал.8 НПК, законодателят е предвидил и определена законова санкция относно доказателствената стойност на приобщените по този процесуален ред доказателства. Предвид факта, че показанията на св.Т. не са единствените доказателства, обслужващи обвинителната теза, и в частност, касаещи инкриминираната дата настоящият съдебен състав счита, че не е налице хипотезата, визирана в чл.281 ал.8 НПК. Налице са и други доказателства, позволяващи преодоляване на горната законова забрана. В случая посредством прочетените показания от ДП е отстранено противоречие относно конкретния времеви момент на реализиране на описаните събития (в с.з. за такъв се сочи от свидетелката 2016г., а на ДП се говори за м.11.15г.). Тук следва да се посочи, че дори в хода на първоинстанционното съдебно следствие св.Т. свързва конкретната година с факта на постановена от СРС присъда по НЧХД № 18931/14г., с който съдебен акт тя е призната за виновна и именно във връзка с обжалването му се свързва с подс.М.. При анализ и запознаване с приложените по делото писмени материали, част от които е и НЧХД № 18931/14г., СГС констатира, че присъдата по цитираното дело е постановена на

27.10.15г., което напълно кореспондира с прочетените на осн. чл.281 ал.4 вр.ал.1 т.1 НПК показания на св.Т., че „по това време трябваше да се обжалва едно от делата ми“.Касателно фактора време са налични и други доказателствени източници – имат се предвид показанията от ДП на свидетелите Л.Н. и Ж.Ж., които показания са приобщени към доказателствената съвкупност на осн.чл.281 ал.4 вр.ал.1 т.2 НПК и в които се съдържат данни в подкрепа на повдигнатото обвинение и тези данни са времево ориентирани именно с 2015г. Т.е. в хода на първоинстанционното съдебно производство са събрани доказателства, позволяващи преодоляване на законовата рестрикция по чл.281 ал.8 НПК.

Предвид гореизложеното, както и поради константността, последователността и неизменността във времето на възпроизведените от св. Т. факти, относими към предмета на доказване, като тези показания се подкрепят безпрекословно и от останалите гласни доказателствени средства – показанията на свидетелите Н., Д., И. и Д., съдът дава вяра на показанията на ЧО Ф.Т. и приема същите за обективни и правдиви, възприемайки за установени и доказани обстоятелствата, съдържащи се в тези показания.

Правилно първият съд е дал вяра и на показанията на св.Дияна Д.Коментираното гласно доказателствено средство се явява достоверен източник на данни, които напълно кореспондират на наличната доказателствена маса.Свидетелката Д. също излага факти и обстоятелства касателно времето, мястото и начина на запознанство между св.Т. и подс.М. – навежда данни за реализиране на горното на територията на гр.София; в дадените показания липсва категоричност касателно фактора време, показател за което е ползваният термин „може би“, употребен при описание на събитията, реализирани по свидетелски данни преди около 5-6 години (като тези показания, макар и лишени от категоричност препращат към 2015г.); относно начина на запознанство описва факта на действително предоставен на св.Т. телефонен номер на подс.М., което е последвано от проведени неколkokратни срещи между тях с обсъждана тематика водените против пострадалата съдебни дела и в тази вр. показанията се ползват с нужната конкретика и се сочи точното място на проведените срещи и личното присъствие на самата свидетелка на същите. Т.е. описаните от свидетелката факти са резултат от личните ѝ непосредствени възприятия на реализираните събития, поради което показанията ѝ се оценяват за пряко доказателствено средство, което като такова се ползва с висока степен на доказателствена стойност. Свидетелката Д. също така описва и самото предаване на парична сума, макар и да не споменава точния ѝ размер.Тук настоящата инстанция следва да обърне внимание на въздигнатото от адв.Й. възражение, че св.Д. не е възприела съдържанието на плика, в който по данни от ЧО Т. се намира паричната сума, предоставена на подсъдимата.Това възражение се явява неоснователно, тъй като е лишено от доказателствена подкрепа - свидетелката съвсем добросъвестно заявява в с.з. обстоятелството на лично възприемане на реализираното от пострадалата действие по предаване на „плик с пари“ на подсъдимата, което действие е съпътствано с обсъждане на „някакво плащане“.В тази им част показанията кореспондират с тези на пострадалата

Т., поради което съдът ги кредитира с доверие, респ. налице са два отделни доказателствени източника за един и същ факт, който съдът приема за безспорно доказан.

В корелация със съвкупния доказателствен материал са и показанията на св.Н., който е бивш съпруг на ЧО Т.. Подобно на свидетелите Т. и Д., и св.Н. навежда данни за личните си непосредствени възприятия относно поведението на подсъдимата, която в негово присъствие и в рамките на две отделни срещи се представя за адвокат, а относно фактора време горните показания се допълват от тези, прочетените по процесуалния ред на чл.281 ал.4 вр.ал.1 т.1 и т.2 НПК и носещи информация за провеждане на споменатите срещи през 2015г. и 2016г. Горните показания се оценяват за логични и последователни, поради което и напълно обосновано първият съд ги е кредитирал и възприел за достоверни.

СГС се солидализира и с анализа на първия съд касателно показанията на св.Ж.Ж., който е бил защитник на ЧО Т. в периода преди запознанството ѝ с подсъдимата. Свидетеля Ж. излага данни касателно делата, водени между свидетелите Т. и Н., сочи факта на постановена осъдителна присъда относно пострадалата по едно от тези дела и добавя, че след това самата пострадала го уведомява за обстоятелството на нает от нея нов защитник по делата. Във времеви аспект свидетелят обвързва последното с 2014г. – 2015г., като липсата на категоричност в тази част на изложените твърдения се преодолява със сочения факт на проведен от него разговор със св.Т. „да пусна въззивна жалба срещу присъдата, но след около седмица тя ми се обади и каза, че друг ще поеме защитата по това дело“, респ. налице е препратка към м.11.15г., тъй като осъдителната присъда е постановена на 27.10.15г. Т.е. независимо от известното незначително несъответствие в коментираните показания, което се отдава на изминалия значителен времеви период, то показанията на св.Ж. са последователни, еднопосочни и без наличие на съществени противоречия, поради което и правилно първият съд им се е доверил.

Частистично настоящата инстанция се доверява и на показанията на св.В.Г. – дъщеря на подс.М.. Единствените данни, възпроизведени от коментираната свидетелка, на които съдът дава вяра, касаят обстоятелството, че св.Т. и подс.М. се познават и са общували една с друг. В останалата си част показанията на Г.ева не кореспондират както с кредитираните от СРС и СГС гласни доказателствени средства, така и с писмените доказателства, налични по делото – напр. според самата свидетелка, лично подсъдимата я уведомява, че „урежда някакъв договор за наем“ на пострадалата, респ. съдът не поставя под съмнение тези твърдения, тъй като обсъжданите показания са единственият доказателствен източник за горното и приема, че действително подс.М. пресъздава пред своята дъщеря св.Г.ева повода за запознанството си с пострадалата по гореописания начин, но тези факти са изолирани и са лишени от доказателствена опора, доколкото по делото липсват данни за предприети от св.Т. действия по наемане на жилище. Следва да се вземе предвид също така, че показанията на горната свидетелка носят фактическа

информация за изключително краткотрайни и епизодични събития (проведена среща с пострадалата и лично оказано ѝ от свидетелката съдействие за посещение на лекар), но липсва изрично уточнение на времевия момент на реализиране на тези събития, а и по своята същност горните факти се явяват несъотнесими към предмета на доказване. От друга страна показанията на св.Гева изобилстват от определени нейни лични умозаклучения за психичното състояние на пострадалата („блуждаеше ... беше неадекватна“), като в тази им част показанията не се ползват с характеристиките на такива по см. на чл.117 НПК, тъй като личните изводи на свидетеля не представляват свидетелски показания. Разбира се, не без значение е и фактът, че св.Гева е дъщеря на подс.М., т.е. същата се явява и лице, заинтересовано от крайния изход на наказателното производство. Последното не винаги означава, че показанията на такова лице следва да бъдат изключени от доказателствената маса, но категорично същите следва да бъдат анализирани със съответната критичност. Ето защо и предвид това, че коментираното гласно доказателствено средство в голямата си част носи информация за несъотнесими обстоятелства (в частта за извършени медицински прегледи на подсъдимата) и противоречи на съвкупността от доказателства (в частта за предприети от подсъдимата действия по наем на имот), съдът приема, че не следва да ги кредитира с доверие, с изключение на обстоятелството за действително лично познанство между подсъдимата и пострадалата.

На следващо място, напълно акуратни са изводите на СРС досежно анализа на депозираните от подс.М. обяснения. Към последните проверяващата инстанция подходи с особено внимание, отчитайки двойствената им процесуална природа – на гласно доказателствено средство и същевременно на способ за защита. Ето защо, всяко обяснение депозирано от подсъдим в наказателното производство следва да бъде анализирано с особено внимание и през призмата на целия събран доказателствен материал. В настоящия случай напълно споделими са изводите на първостепенния съд за липса на достоверност на дадените от подсъдимата обяснения, тъй като същите не кореспондират със съвкупната маса от доказателства и противоречат на показанията на свидетелите Т., Н., Д., И. и Ж., описващи действията на подсъдимата по представянето ѝ за лице, упражняващо адвокатска професия. Т.е. дадените обяснения се оценяват за голословни твърдения.

Подобно на основния решаващ съд, и СГС цени за валиден доказателствен източник и заключението по изготвената СППЕ. В тази вр. в доказателствения анализ се подчертава, че самата експертиза е прочетена по реда на чл.282 ал.1 НПК и съответно приета за доказателство след разпит на

самото в.л.Настоящият съд съобрази и факта на извършване на съответното изследване по процесуалния ред на чл.144-152 НПК, съобрази специалните знания на в.л. в съответната област и обстоятелството на дадени от него пълни, ясни и обосновани отговори на поставените му въпроси. Според даденото заключение, св.Т. не страда от психично заболяване, притежава способност за ориентация във фактическата обстановка и притежава съхранени възприятно представни възможности, поради което същата притежава свидетелка годност.В хода на първоинстанционното съдебно следствие мотивирано и убедително в.л. развива тезата за липса на алкохолна зависимост у пострадалата. Доверявайки се на специалните знания на вещите лица, СРС е приел заключението по СППЕ и е ценил същото за обективно доказателствено средство, а съпоставяйки същото с налична медицинска документация (Амбулаторен лист и писмо от УМБАЛНП Св.Наум) обосновано и правилно е изградил извод за липса на пречки от психично естество за самата пострадала, водещи до неправилно възприемане на инкриминираните действия на подс.М..

Въззивната инстанция констатира известен дефицит в мотивите към проверяваната присъда, тъй като в същите липсва изрична проверка и нарочен доказателствен коментар на събраните писмени доказателства. Този недостатък сам по себе си е отстраним и поради това, се оценява за несъществен такъв.В хода на проведеното от основния съд съдебно следствие са приобщени към доказателствената съвкупност редица писмени доказателства, предявени на процесните страни на осн. чл.283 НПК. В кръга на писмените доказателства са включени редица документи, между които писмо от Висш адвокатски съвет, ведно със справка от регистъра на българската адвокатура (л.106 – 110 от ДП), писмо с приложена справка от Агенция по вписванията (л.111 – 115 ДП) за имотното състояние на подсъдимата (като тези факти са несъотнесими към процесния спор), справка за съдимост, писмо от ТБ ДСК с приложено извлечение от сметка (л.37-40 от СП), писмо - справка от БНБ (л. 45-46 от СП), писмо от УМБАЛ Св. Наум (л. 77-78 от СП) и приобщените материали по НЧХД с №№ 18931/14г. и 13515/14г. и гр.д.№ 26987/14г., всичките по описа на СРС.

В писмото от Висш адвокатски съвет и приложената към него справка се съдържа информация относно обстоятелството на невписване на подс.М. в регистъра на българската адвокатура, респ. по категоричен начин е доказан

горният отрицателен факт. Въз основа на приобщените банкови документи от ТБ ДСК и от БНБ се установява обстоятелството на действително изтеглен банков заем от страна на пострадалата и то в период, времево приближен и предхождащ инкриминираната дата. На база доказателствените материали относно горепосочените дела, се извличат данни за водените против св.Т. дела (техният предмет, дата на образуване и дата на постановяване на крайния съдебен акт), като тази доказателствена информация е в пълна корелация с показанията на свидетелите Т., Р.И., Ж. и Н. и се ползва от съда за доказателствен източник предимно относно процесния инкриминиран период.

С оглед установените при анализа на доказателствената съвкупност факти СРС е достигнал до верен и законосъобразен извод за реализирано от подс.М. престъпно поведение, запълващо от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.209 ал.1 НК и то при конкретните фактически параметри, посочена в процесния обвинителен титул.

Съгласно горната материална норма, наказателно-отговорно е всяко едно лице, осъществило признаците на състава. С оглед събраните в хода на първоинстанционното съдебно следствие гласни доказателства, съдът приема за безспорно доказано авторството на визираното по-горе деяние – именно реализираното активно поведение от страна на подс.М. в насока директното си представяне пред пострадалата за адвокат, в насока изразена готовност и притежаване на професионални умения за процесуално представителство по водените срещу св.Т. съдебни дела, съпътствани с описание на други правни казуси от нейната „адвокатска практика“ води до въвеждане в заблуждение и до поддържане на същото в пострадалото лице, което претърпява имотна вреда в размер на инкриминираната парична сума от 2 500лв.

В чисто теоретичен план се подчертава, че от обективна страна съставомерното изпълнително деяние се заключава в действието „възбуди“ и/или „поддържа“ у определено трето лице заблуждение. Следва да се изтъкне, че законът не конкретизира самото деяние, с оглед обективирания действия на дееца и не сочи конкретно действие, а по-скоро насочва към постигането на определен резултат, изразен в създаването на неверни представи у пострадалия, които неверни представи от своя страна го мотивират за извършване на разпоредителния акт. Т.е. с всяко едно действие на субекта на престъплението, водещо до заблуждение в определена насока у едно трето лице се осъществява изпълнителното деяние на престъплението измама.

В конкретния случай и съобразно процесното обвинение,

престъплението е обективирано посредством и двете форми на изпълнителното деяние. Видно от приобщената доказателствена съвкупност, престъпната деятелност на подс. М. се изразява на първо място във възбуждането на грешни представи в ЧО Т. за упражняваната от самата подсъдима адвокатска професия и за наличие на професионална възможност за поемане на процесуално представителство по водените срещу пострадалата съдебни дела. В тази вр. се подчертава доказаното по безспорен начин реализирано поведение на подсъдимата по директното ѝ представяне за адвокат и то пред св. Т., като по думите на последната, именно в нейно присъствие подсъдимата изразява категоричната си готовност „да ми помогне ... каза, че ще ми поеме всички дела“, респ. ще поеме защитата ѝ по съдебните дела, като се внася и допълнението „по този начин ме убеждаваше, че е адвокат“. Т.е. самото заблуждение касае притежаваното качество на адвокат от страна на подс. М., което обстоятелство е невярно такова, видно от приложената по делото справка от Висшия адвокатски съвет с изложена информация за липсата на регистриране и вписване на подсъдимата в определена адвокатска колегия. Доказано е по безспорен начин, че заблудата е създадена посредством обективирано вербално поведение от подсъдимата. Доказан е и фактът, че в резултат на горната деятелност у самата пострадала се формират неверни представи за професионалните качества на подсъдимата и за упражняваната от нея адвокатска професия. Тук следва изрично да се отбележи, че всичко гореизложено е реализирано още по време на първата среща между подс. М. и св. Т., респ. още при тази първа среща е реализирано деянието по възбуждане на заблуждение, тъй като още от този момент за пострадалата възниква убеждението за практикувана адвокатска професия от подсъдимата.

Горното въззивният съд дебело подчертава, доколкото едва след приключване на деянието по възбуждане на заблуждение и едва след създаването на неверни представи у пострадалото лице, обективно би могло да се осъществи и деянието по поддържане на заблуждение, което обаче отново следва да носи характеристиките на първоначално създадените неверни представи. В контекста на последното се отчитат доказателствата, съдържащи данни за последващото поведение на подс. М., обективирано при други техни съвместни срещи и изразяващо се в пресъздаване отново пред самата пострадала на отделни казуси от нейната „адвокатската практика“, като в тази вр. за значим се преценява и доказаният факт на представяне от страна на подсъдимата за лице, упражняващо адвокатска професия, и пред свидетелите Д. и Н., които са лица от близкото обкръжение на св. Т., като горното се осъществява в присъствието на последната. Според решаващия съд, в случая именно по горепосочения начин е реализирано и деянието по поддържане на заблуждение.

Досежно характеристиките на създадените неверни представи и техните заблудителни белези СГС намира, че наведените доводи в мотивите към проверяваната присъда са изключително подробни и препраща към

същите. Лаконично само се отбелязват изложените съждения както за липса на надлежно упълномощаване, така и за липса на вписване на подсъдимата в регистъра на адвокатите, като на тази база основният съд е изградил правилен извод за липса на намерение и обективна възможност за подс.М. за изпълнение на така поетия ангажимент.

Престъплението измама е резултатно такова и изложените в тази вр. мотиви на СРС се приемат за напълно обосновани и правилни, доколкото в резултат именно на обективизираното от подсъдимата поведение и на адресираното от нея към пострадалата искане е последвало заплащане на инкриминираната парична сума в размер на 2 500 лв.

От обективна страна, за състава на престъплението по чл.209 ал.1 НК характерна особеност е специфичната причинно-следствена връзка между деянието и престъпния резултат. При това престъпление престъпният резултат - имотната вреда настъпва, като пряко следствие от акта на юридическо или фактическо разпореждане на пострадалото лице с имущество, реализирано на база на създадена от дееца неправилна представа за определени обективни факти. В конкретния казус настъпилият престъпен резултат категорично се намира в причинно-следствена връзка с осъщественото от подсъдимата инкриминирано деяние. Това е така, тъй като от данни по делото се изяснява, че подсъдимата е оправдала нуждата от получаване на инкриминираната сума от 2 500 лв. с обяснението, че са нужни за съдебни разноски и адвокатски хонорар, което обяснение се ползва с логичност и правдоподобност и именно така е възприето от пострадалата, като последната се е разпоредила със сумата в полза на подсъдимата.

В допълнение към мотивите на основния съд се отбелязва, че в хода на първоинстанционното съдебно следствие са събрани убедителни по съдържание доказателства касателно датата и мястото на извършване на престъплението. Видно от показанията на свидетелите Т. и Д., както първоначалната среща между подсъдимата и пострадалата, така и последващите такива са осъществени на територията на гр.София, кв.Люлин, което напълно съответства на соченото в ОА инкриминирано място. Отново на база показанията на горните свидетелки, допълнени и с останалите събрани гласни и писмени доказателства се извеждат данни за инкриминираната дата. В тази вр. се доказва по изискуемия по чл.303 ал.2 НПК несъмнен начин, че първият контакт на св.Т. с подс.М. с представяне от страна на последната за адвокат е осъществен през м.11.15г., като в следствие са проведени и още няколко срещи между тях, включая и тази по предаване на сумата от 2 500 лв., отново през м.11.15г., като самите срещи са провеждани в изключително кратки времеви интервали. Т.е. както деянието по възбуждане и поддържане на заблуждение, така съставомерния вредоносен резултат настъпват през сочения инкриминиран времеви момент.

Престъплението по чл.209 ал.1 НК изисква наличие на пряк умисъл. В конкретния случай съдът приема, че подс.М. е извършила престъплението по чл.209 ал.1 НК с пряк умисъл - съзнавала е общественото опасния характер на

деянието, предвиждала е общественотоопасните последици и е искала тяхното настъпване. Прекият умисъл съдът приема за наличен досежно всеки един от съставомерните престъпни елементи. При измамата деецът предвижда, че в резултат на въздействието му върху съзнанието на пострадалия у последния ще възникнат неправилни представи относно определени факти от обективната действителност и предвижда, че именно тези неправилни представи мотивират измаменото лице да извърши акт на имуществено разпореждане, в резултат на което настъпва увреда за едно чуждо имущество. В конкретния случай подс. М. притежава знание за личната си липса на законово упражнявана адвокатска професия и въпреки това, се представя за адвокат, съзнавайки, че по този начин изгражда неверни представи в съзнанието на ЧО Т. На следващо място тя създава горното заблуждение с предварително формирана цел за получаване на имотна облага и именно тази ѝ користна цел ръководи действията ѝ по отправяне на искане за получаване на инкриминираната сума в размер на 2 500 лв.

При преценка на така определеното от първоинстанционния съд наказание, настоящата инстанция не намери основание за изменение на същото, приемайки го за правилно индивидуализирано по вид и размер в контекста на преследваната по чл.36 НК генерална и индивидуална превенция. Въззивният съдебен състав намира, че при индивидуализацията на наказанието първостепенният съд правилно е преценил като отегчаващи отговорността обстоятелства това, че подсъдимата се е възползвала от неблагоприятното житейско положение на ЧО Т. и това, че заради осъщественото от подсъдимата престъпление за св. Т. настъпват вредни последици освен във финансово отношение (което е елемент от престъпния състав), а така също и по отношение на водено срещу последната дело, по което именно поради поведението на подсъдимата, не е подадена в срок въззивна жалба и постановената осъдителна присъда е влязла в законна сила.

Въззивният съдебен състав, сходно на СРС, констатира наличие и на смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно чистото съдебно минало и напреднала възраст на М., сравнително ниската стойност на инкриминираната сума, а също и дългия период, през който наказателното производство е протекло.

При така отчетените отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства с превес на последните такива, въззивният съдебен състав приема наложеното на подсъдимата наказание за правилно определено в условията на чл.54 НК и съразмерно на процесната престъпна дейтелност. Правилно е отчетено и наличието на предвидените в чл.66 ал.1 НК предпоставки за постановяване отложено изпълнение на така наложеното наказание и то за изпитателен срок от 3 години, който се явява и минималния законово допустим такъв.

В отговор на наведените от адв. А. – повереник на ЧО Т., възражения за приложение института на условното осъждане въззивният съд подчертава следното: Действително постигане целите на наказанието предполага неговото изтърпяване, като условното осъждане е изключение от това правило. По принцип прилагането на условно осъждане се отнася до

справедливостта на наказанието и е свързано с обществената опасност на деянието и дееца. Прилагането на този институт е въпрос, който винаги е строго конкретен и чието обсъждане не се изключва за нито една категория престъпления, като без да се пренебрегва генералната превенция и наред с формалните предпоставки на чл.66 НК, следва да бъдат преценени и конкретните такива, а именно дали подсъдимият може да се поправи без ефективно изтърпяване на наказанието. Съгласно горната материална норма, а и съгласно константната съдебна практика, преобладаващо значение обаче се отдава на задачата за поправяне на престъпния деец, но без да се пренебрегва целената генерална превенция. Разбира се, при индивидуализация на наказанието и в допълнение на горното е нужно да се отчете и обществената опасност на самия деец, осмислена на базата на характеристиките при изпълнение на престъпната дейтелност, а така също и времевия период на разглеждане на наказателното производство.

В контекста на горното и както вече бе посочено, първият съд е отчетел чистото съдебно минало на подс.М., нейната възраст, размера на щетата и обстоятелството на разглеждане на настоящото наказателно производство в неразумен срок, с оглед изискванията на чл.22 НПК и чл.6 от ЕКПЧ, което забавяне не се дължи на виновно поведение на подсъдимото лице и всички тези факти са подробно обсъдени в мотивите към проверяваната присъда. В допълнение се подчертава, че процесното деяние не разкрива никакви специфични особености, които значително да го отличават от обичайните случаи на измама. В конкретния случай правилно основният съд е преценил, че налагането на наказание с отложено на осн.чл.66 ал.1 НК изтърпяване може да осигури такова психическо въздействие върху дееца, възпиращо го от извършване на престъпни прояви, а от там и превъзпитавайки го, като това наказание съответно води и до постигане на предупредителен превантивен ефект върху останалите членове на обществото. Т.е. въззивната инстанция не констатира основание за процесуална намеса в насока промяна на обжалваната присъда в частта ѝ относно вида, размера и начина на изтърпяване на наложеното наказание.

Законосъобразно, предвид изхода на делото, първоинстанционният съд е възложил в тежест на подс.М. да заплати направените в хода на производството разноски на осн. чл.189 ал.3 НПК.

В заключение, след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл.314 НПК служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, въззивната инстанция не констатира основания за изменение или отмяна на обжалваната присъда, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Мотивиран от изложеното и на осн. чл.334 т.6 вр. чл.338 НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 28.05.2021г., постановена по НОХД

7684/2020 г. по описа на СРС, НО, 17 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____